

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΟΥ

Ο πρώτος μου γάμος βάσταξε μονάχα μερικές ώρες. Παντρεύτηκα ενώ ήμουν συγχρόνως αρραβωνιασμένος με μιὰ ἄλλη, ἐκείνην πού ἐμελλε νὰ γίνῃ ἡ πραγματικὴ μου γυναίκα. Ὄστόσο ὁ γάμος μου αὐτὸς ἔγινε ἐπίσημος καὶ ἀσφαλῶς ἦταν ἡ καλύτερη πράξις τῆς ζωῆς μου... Σίγουρα δὲ, ἐν ὑπόθεσιν θεῖα δικαιοσύνη στὸν ἄλλο κόσμο, θὰ μοῦ συγχωροῦσε πολλὰ σφάλματα γιὰ τὴν εὐτυχία πού ἔδωσα ἐν τὸ γάμο αὐτὸ στὴν προσωρινή μου μικρὴ σύζυγο.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὑπαγόρευα κάπου-κάπου μερικές φιλοσοφικές σημειώσεις σ' ἓνα γέρο ἀντιγραφέα, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε στὴν δόδ Ἐστραζάντ. Ἦταν ὁ πιὸ τίμιος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου καὶ εἶχε ἀναγκαστεῖ νὰ ζῆ ἔτσι ὅστερ' ἀπὸ μιὰ σειρά ἀτυχῶν, πού εἶχε τὴν ἀδυναμία νὰ μοῦ τῆς διηγήται συνεχῶς. Ἐγὼ τὸν ἀκούγα εὐχαρίστως, γιατί ἤξερε νὰ τῆς τονίη καὶ νὰ τῆς χροματίη, καὶ ἐνῶ αὐτὸς φανωοῦσε, ἢ κόρη του, μιὰ ξανθὴ καὶ δευτὴ κοπελλίτσα, τὸν ἀναπληροῦσε στὴ δουλειά τοῦ ἀντιγραφῆ... Πολλὲς φορὲς, παρινοῦντας στὸ σπίτι του, τὴν εἶρακα μὴν τῆς καὶ μὲ δινόταν τότε ἀφοσιωτὴ ἢ ἀντιληφθῶ πόσο ἡ παρουσία μου τὴν ἐτάραζε... Ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ὥραια καὶ εἶχε τριφερό καὶ παιδικὰ μάτια, ἐννοίωσα εὐθὺς ἔξ ἀρχῆς κάποιο αἰσθημα πρὸς αὐτήν, τὸ αὐτὸν ὅμως ἀμέσως κατενίκησα. Θὰ ἦταν πράγματι τρομερὸ πρᾶγμα νὰ τὴν κάνω φίλη μου... Ὄστόσο, τῆς μιλοῦσα πάντοτε μὲ γλυκύτερα καὶ χωρίς νὰ τὸ θέλω τῆς ἔδινα νὰ καταλαβαίη ὅτι μοῦ ἄρεσε ἀρκετά. Μα ἡ γλυκύτης μου αὐτὴ ἐβραβεύε τὴν ἀτίμησιν τῆς ὡς μιὰ βαθεῖα ψυχῆ, τόσο βαθεῖα ὥστε θὰ τρώμαζα ἐν τὸ καταλάβαινα.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἔκανα ἓνα μικρὸ ταξίδι, κατὰ τὸ ὅποιο ἐρωτηθῆκα καὶ ἀρραβωνιάσθηκα καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγων καιρῶ ξαναγύρισα στὸ Παρίσι.

Τὸ ἴδιο προῖ τῆς ἀφίξεώς μου εἶδα νὰ φτάνῃ στὸ σπίτι μου ὁ δυστυχισμένος μου ἀντιγραφεὺς, ἐκμηδενισμένος καὶ συστηριμμένος. Ἐλεγε ἀδυνατίζω, τὰ μάτια του ἦσαν κατακόκκινα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ εἶχε τοὺς χροτάφοι του βαθυλωμένους.

— Κύριε, μοῦ εἶπε, θὰ μὲ συγχωροῦσε πού ἔρχομαι ἔτσι... μὲ εἶσις εἶσατε πάντοτε τόσο καλὸς... Ἡ κόρη μου πε... πεθαίνει!...

— Τί λέτε!... φώναξα μὲ εὐγένεια παρὰ μὲ συγκίνηση.

— Βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο, κύριε... ἔξακολούθησε ὁ γέρος. Ἐρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω... νὰ σὰς πῶ...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ στάθηκε τραυλιζώντας μπερδεμένος, μὲ τὰ μάτια γεμάτα ἕκστασι, καὶ ἔξαφνα φώναξε:

— Ἡ κόρη μου σὰς ἀγαπᾷ!...

Καὶ χωρίς νὰ μοῦ δώσῃ καιρὸ νὰ σκεφθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτη ἀποκάλυψιν, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται μιὰ περιεργὴ καὶ συγκινητικὴ ἱστορία ἀγάπης, τόσο συγκινητικὴ, ὥστε, ὅταν ἐτελείωσε, τὰ μάτια μου ἦσαν γεμάτα δάκρυα.

— Θέλετε νὰ τὴν δῆτε; μὲ ρώτησε τότε. Βλέποντάς σας θὰ γινόταν εὐτυχιμένη. Δὲν τῆς μένουν παρὰ λίγες βδομάδες ζωῆς ἀκόμα...

Ἔτσι, ὅστερ' ἀπὸ τρία τέταρτα, βρισκόμην στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ ἀρρώστη, ὅταν μπῆκα στὴν αἵθουσα, διάβαζε κάποιο βιβλίο. Μόλις μὲ εἶδε, τὸ ἄφησε, ἀνυστρώθησε στὸ κρεβάτι τῆς καὶ ἄρχισε νὰ μὲ κιντᾷ ἐκστατικά...

Πόσο μὲ συγκίνησε... Ἡ γοητεία τοῦ θανάτου ἦταν ἀπλόγημένη στὸ πρόσωπό της.—Ἡ γοητεία ἐνὸς προφῶν καὶ ὡραίου θανάτου... Τὰ μάτια της, ὅπου ζωγραφίζονταν ἡ ἀγωνία, φωτισθῆκαν μόνις μὲ εἶδε καὶ ἡ χαρὰ τῆς μ' ἔκανε νὰ οἰσθῶ... Σχεδὸν ἀμέσως κατάλαβε ὅτι ὁ πατέρας της μὲ εἶχε μιλῆσει γιὰ τὴν ἀγάπην τῆς καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται καὶ ἡ ἴδια τὸ μικρὸ καὶ γλυκὺ τῆς μυστήριον... Ὡ!... πόση ἔγκαρτερῶ-

σι, πόση ἀπελπισία ἔκλεινε ὁ ἔρωσ τῆς πρὸς ἐμένα...

Ἄνταν τελείωσε, μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε, μὲ ρώτησε: — Καὶ σεις... καὶ σεις... δὲν αἰσθανθήκατε ποτὲ τίποτε γιὰ ἐμένα;

Τί νὰ τῆς πῶ; Τί νὰ κάνω; Ἄν τῆς ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν, θὰ γινόμην δημῶς τῆς, ἐνῶ μὲ τὸ ψέμμα μου θὰ τὴν παρηγοροῦσα... Ὁ οἶκτος μου λοιπὸν μ' ἔκανε νὰ τῆς ἀπαντήσω:

— Ἐγὼ;... Μὰ ναι, σὰς ἀγαπᾷ ἀφότου σὰς γνώρισα...

— Ἀλήθεια; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἐκείνη.

— Ἀλήθεια.

Καὶ εἶδα τότε στὸ πρόσωπό της νὰ ζωγραφίζετα ἄλλῃ ἢ χαρὰ τοῦ θανάτου, ἄλλῃ ἢ χαρὰ τῶν ἀτελειωμένων. Καὶ ἐκείνη τὴ στιγμῆ, μόλοντι δὲν τὴν ἀγαποῦσα, ἐννοίωσα μέσα στὴν ψυχὴ μου ὅλη τὴ γλῶσσα τῆς καλοσύνης καὶ τῶν μεγάλων θυσιῶν...

Δυστυχῶς δὲν ἔχω τί τὴν ἔκανε τῆς ἄλλες ἡμέρας ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς διαβεβαίωσης μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὲ ἀγαπᾷς πράγματι τόσο, ὥστε νὰ μὲ κάνης γυναίκα σου;

Ἐγὼ τῆς ὁμοίωσα καὶ τὴν ἐβεβαίωσα ὅτι θὰ ἦμουν προθύμος νὰ τὴν παντρευθῶ. Μιὰ μέρα μάλιστα ἡ γλυκύτης τῆς ἦταν τόσο, ἡ εὐτυχία τῆς τόσο βαθεῖα, ὥστε δὲν εἶδισα νὰ τῆς δώσω ὅλη τὴν εὐτυχία... Ὁ μὲ μοῦ στοίχιζε τόσο λίγο, ἄλλοίμην! ἀφοῦ ἡ δυστυχισμένη ἦταν καταδικασμένη νὰ πεθῶν... Καὶ τῆς εἶπα:

— Ὁ παντρευοῦμαι!

Ἡ χαρὰ τῆς ἦταν τρομερῆ. Ἡ ὄψη τῆς φωτισθῆκε διόλκησιν ἀπὸ μιὰ ὑπεροχὴ λαμπρότητα καὶ ἐνῶ μὲ ἐφοίγη ἀπάνω στὸ στήθος τῆς, ἐνῶ γελοῦσε καὶ ἔκλαιγε καὶ ἐνῶ μοῦ ἐμυθόριζε λόγια ὑπερτάτης λατρείας, ἐννοίωσα πὼς ἔδινα στὸ φτωχὸ αὐτὸ πλάσμα τὴν μεγαλύτερη εὐτυχία τῆς ζωῆς.

Ἀρχισα λοιπὸν νὰ ἐτοιμάζομαι γιὰ τὸ γάμο, χωρὶς νὰ ζητήσω τὴν ἀδείαν τῆς μητρῆς, γιατί ἤξερα πὼς θὰ μὲ συγχωροῦσε ἀμέσως.

Ἐκείνη, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἑβδομάδων πού ἐπακολούθησαν, ζῶσε μέσα σὲ ἔκστασι. Μιὰ βαθεῖα ὀμορφιὰ, μιὰ θαυμασία ὀμορφιὰ εἶχε ἀπλωθεῖ ἀπάνω τῆς σάν φωσοτέφανος.

Τέλος ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου ἔφτασε. Ἔστησαν ἓνα βωμὸ μέσα στὸ δωμάτιό της καὶ τῆς φόρσαν τὸ λευκὸ φόρεμα τῶν μελλοντιῶν. Ἡ φτωχὴ νέα, μέσα στὴν εὐτυχία τῆς, ἀχτινοβολοῦσε γεμάτη χαρὰ, σάν μιὰ μέρα τοῦ Μαΐου, πού γέρνει πρὸς τὴ δύση τῆς, τὴν ὥρα πού μιὰ θλιβερὴ δόξα ἀπλώνεται πάνω ἀπὸ τοὺς λόφους καὶ τὰ λευκάδια, ἐνῶ τὰ λουλούδια, ἀφοῦ γέμισαν τὸν ἀέρα μὲ τ' ἀρώματά τους, λυγίζον ἀπαλὰ-ἀπαλὰ στὰ κλάδια τους.

Ὁ ἔξωσ τοῦλάχιστον εἶκοσι χρόνια μέσα στὴν ὥρα ἐκείνη... Τὴ θρησῆμα ἀκόμα ὅπως ἦταν, τὴν ξαναβλέπω... Ἐνα χαμόγελο ἀγίας ἀνθῆς στὰ χεῖλη τῆς, ἐνῶ μὲ ἐφοίγη τρέμοντας τὸ χεῖρ καὶ ἀκούγε εὐτυχιμένη τοὺς ψαλμοὺς τοῦ ἱερέως, ὁ ὁποῖος εὐλόγησε τὴν ἐνωσίμας.

Ἐπειτα ξαναῆσε στὸ κρεβάτι τῆς, γιατί ἡ συγκίνησης τὴν εἶχε ἐξαντλήσει... Τραφεῖα μοῦ ψιθύριζε τὰ γλυκύτερα ἐρωτικὰ λόγια, ὄνειροῦνταν καὶ μὲ ἔφερνε κοντὰ στὰ χεῖλη τῆς...

Μὰ ὁ ἴσκιος τοῦ θανάτου εἶχε ἄρχισαι πάλι νὰ πέφτει ἀπὸ πάνω τῆς...

Τὰ μάγουλά της καὶ οἱ χροτάφοι τῆς εἶχαν βαθυλωθεῖ... Ἀυτὴ ὅμως δὲν ἔβλεπε, δὲν αἰσθανόταν ὅτι τὸ τέλος τῆς ἐπιηλοῦσε... Ἐξακολουθοῦσε νὰ μ' ἀγαπᾷ, νὰ εἶνε εὐτυχιμένη. Τὰ μαλλιά τῆς ἔλαμπαν κάτω ἀπὸ τῆς δαντέλλες καὶ τὸ γαμήλιον φόρεμά της τὴν περιεπύλιγε σάν μιὰ σφαιρὰ νεφελῆ.

Κατὰ τὸ βράδυ μοῦ ἔπασσε τὸ χεῖρ καὶ ψιθύρισε:

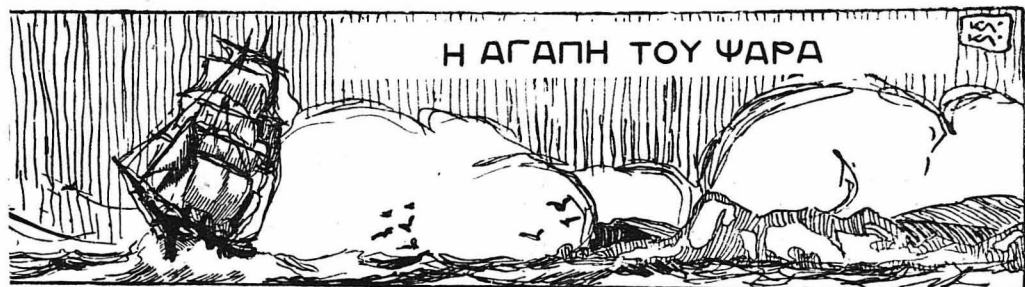

Ἀνασκόπησε στὸ κρεβάτι τῆς καὶ ἄρχισε νὰ μὲ κιντᾷ ἐκστατικά...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥ'ΙΣ ΒΡΙΣΑΚ

‘Ο Ύδόν ήταν ένας νέος ψαράς, ένα γερό κι’ αξιο παλληκάρι που πάλευε με τις τρικυμίες και τα κύματα κάθε μέρα για να εξασφαλίση το ψωμί του σπιτιού του. Κάτω απ’ τ’ ταπεινά ρούχα του έκρυβε μια άπλη και γενναία καρδιά που σπάνια θά την εύρισκε κανείς κάτω απ’ τ’ παρασημοφορημένα στήθη των λοχυρών και των μεγάλων της γης.

Ήταν πολύ δυνατός και λογαριαζόταν ως ό τολιμότερος απ’ όλους όσοι δέρονταν με τη θάλασσα. ‘Ολοι τον ήξεραν γι’ ανοιχτόκαρδο και στις ώρες του ψαρέματος τραγουδούσε παλιά τραγούδια της θαλασσοπής ζωής, σε σκοπούς νοσταλγικούς.

‘Αξαρχα ό εύθυμος Ύδόν έγινε με μιάς σκεφτικός και μελαγχολικός. Είχε ερωτευτή μια κόρη δεκαοχτώ χρονών με μεγάλα μαύρα μάτια και με γλυκειά φιογοννιά. Καταγόταν κι’ αυτή, όπως κι’ ό Ύδόν, από οικογένεια ψαράδων. ‘Ο πατέρας της ήταν από τ’ άτρώμητα εκείνα παλληκάρια της θάλασσας, που εινε έτοιμα να θυσιάσουν σε κάθε περίπτωση τή ζωή τους για τόν άλλον, αφήφώντας τους ενδύνους.

‘Ο νέος παρατήρησε ότι ή Κλαυδία — έτσι ή έλεγαν τήν κόρη — του φρονόταν με κάποια έλευθερία και μια μέρα, παίρνοντας θάρρος, της έξομολογήθηκε τόν έρωτά του.

— Τί, δέν έμαθες ότι χτές με ζήτησε ό Κερδέκ για γυναίκα του απ’ τόν πατέρα μου κι’ από σήμερα είμαι άρραδωνιασμένη μαζί του ; τού απάντησε τούς ενδύνους.

— ‘Όστε δέν μ’ αγαπούσε, δέν μ’ αγαπάς λοιπόν ; ρώτησε μ’ άδύνατη φωνή ό Ύδόν, ενώ έννοιωσε τά πόδια του να κλονίζονται.

— Φυσικά σ’ αγαπούσα κι’ ακόμα σ’ αγαπώ, τού άποκρίθηκε εκείνη άπλοκά. Σκοπεύω μάλιστα να σέ καλέσω ως μάρτυρα τήν ήμέρα τών γάμων μου...

‘Ο Ύδόν έμεινε βουδός, άμλητος, ασπασμένος...

Τή καρδιά του ήταν βαρειά... Τώρα πιά καταλάβαινε ότι εκείνο που είχε εμπνεύσει στην Κλαυδία με τήν καλοσύνη της καρδιάς του και με τή σταθερότητα του χαρακτήρος του δέν ήταν τίποτε περισσότερο από μια άπλη φιλία. ‘Η κόρη τών ψαράδων δέν αγαπούσε αυτόν αλλά τόν άλλον, τόν Κερδέκ, ένα νέο με γλυκειά και περήφανη φιογοννιά, που έκανε τήν ίδια δουλειά με τόν Ύδόν.

‘Από εκείνη τήν ήμέρα ή ζωή του Ύδόν μετεβλήθη σε άληθινό μαρτύριο. Έπίσπεσε μακριά απ’ όλους, θρηνώντας τού σβησμένο δεισιό του, άπελπισμένος από τήν τύχη του. Έκείνη όμως που άπόφευγε περισσότερο απ’ όλους να άνταμώση στο δρόμο ήταν ή Κλαυδία. ‘Όστερ’ από τήν τελευταία συνάντησή μαζί του, δέν ήθελε να τήν ξαναδη. Φοβόταν μήν παραφερθή... Δέν είχε πιά τήν πρώη έμπιστοσύνη στόν έαυτό του.

‘Η Κλαυδία στο μεταξύ έτοιμαζε χαρούμενη τά προικά της και

— Μ’ αγαπάς, Ζάκ ;... ‘Αγαπάς τή φτωχή σου φίλη ;... Θεέ μου !... Θά ζήσουμε πολύ... Αισθάνομαι ότι δέν μπορώ να πεθάνω... Δέν πρέπει να πεθάνω...

‘Η φωνή της ακουγόταν σάν να έρχόταν από τούς κόσμους τού ύπερπέραν. Κρατούσε τέ κεφάλι της άκίνητο, ενώ τού κορμί της είχε άρχισει πιά να παγώνη... Σέ λίγο έθανε :

— Δέν μπορώ να πεθάνω !...

‘Ενα άόριστο χαμόγελο, ένα χαμόγελο άτελείωτο άπλώθηκε στο πρόσωπό της, σάν άνεργο μακαρίστητος. ‘Η καρδιά μου ήταν έτοιμη να σπάση απ’ τή συγκίνηση.

— Σ’ αγαπώ... Ξαναίστε πάλι... Θά πάμε να ζήσουμε στην έξοχη, άνάμεσα στις βιολέττες.

Και λέγοντας αυτά, έγριε τού κεράλι της στός ώμους της και έκλεισε τού γλυκά μάτια της για πάντα...

Αυτός ήταν ό πρώτος μου γάμος και ή καλύτερη άσφαλός ποδίς της ζωής μου.

J. H. ROSNY

περίμενε με καρδιοχτύπι τήν ήμέρα που θάσιμγε με τόν αγαπημένο της για να περάσουν μαζί έντυχιμένα ώλόκληρη τή ζωή τους.

Μιά νύχτα ή θάλασσα έαφικά άγρίεψε. ‘Ο άγέρας σφύλαξε φρενούσαν. Τά κύματα χτυπούσαν στην άκτι, έσκαζαν και βροντούσαν σάν κανόνια. Μεγάλα μαύρα σύνεφα κυλούσαν ψηλά στόν σφαιρό και άστραπές αλάκωναν τόν σκοτεινισμένο όρίζοντα. Νύχτα Κολίσεως!...

Τό μικρό χωριό τών ψαράδων ήταν άνάστατο. Αυτή τή βραδιά περμένονταν να γυρίσουν όι ψαράδες που είχαν βγη από νωρίς στό άνοιχτά. Μόλις έξέπασε ή θύελλα, μάνες, γυναίκες και παιδιά άρρουν τά σπία τους κι’ έτρεξαν στό γιαλό.

— Ανάμεσα στό δυστοχιμένο εκείνα γυνακόπαιδα, που ψάχναν με άγωνία στα βάθη της φοιτουνιασμένης θάλασσας, βρισκόταν και ή Κλαυδία.

Σέ λίγο φάνηκαν από μακριά ή βάρκες τών ψαράδων. Μιά ύψωνόταν στην κορυφή τών κυμάτων και μια χανότανε σε μαύρα, ύγρα βάραφρα. ‘Ο άέρας έφευγε ως τήν άκτι τις φωνές τών ψαράδων και σ’ αυτές άπαντούσαν τά κλάματα και τά σκουξίματα τών γυναικών.

‘Αξαρχα, σε άπόστασι δοκίσιων μέτρων από τήν παραλία, κάποια από τις βάρκες χτύπησε με όμοιό άπάνω σε μια βραλο κι’ άνοιξε στό δίο ! ‘Οι άντρες που βρισκόταν μέσα, ρίχτηκαν στη θάλασσα, χάθηκαν ανάμεσα στό θεάτατα, λυσσομένη κύματα.

‘Η Κλαυδία άρρσε τότε μια φωνή σπαρταχτική, γιατί μέσα στη βάρκα που βούλιαξε είχε διακρίνει, μαζί με τούς άλλους, και τόν άρραδωνιαστικό της. Θέλησε να ριχτεί απ’ τή λήπη της στη θάλασσα, μα ό Ύδόν, πουτέκε κοντά της, έτρεξε και τήν κράτησε με τά γερά του μπράτσια.

— Κλαυδία, τί ζητάς να κίνης ; Στάσου, για τό Θεό !...

‘Η νέα ύψωση τότε άπάνω του τά μεγάλα της μαύρα μάτια, ύγρα από τά δάκρυα, και τού έιπε με φωνή σιγανή :

— Γλυτώσε τόν, Ύδόν !...

Κι’ έπειδή ό Ύδόν τήν έπίταξε σάν να μήν καταλάβαινε τί τού έλεγε, τού πρόσθεσε :

— ‘Αν τόν γλυτώσης, όρκίζομαι πως έσένα θά πάρω άντρα μου !...

‘Ο Ύδόν άλλαξε με μιάς. Τά μάτια του φωτίστηκαν. Μέσα σ’ ένα δευτερόλεπτο έρριξε τή βάρκα του μέσα στό νερό και, τραβώντας τά κομπά μ’ όλη του τή δύναμη, διευθύνθηκε προς τού μέρος τού Κερδέκ.

Τό θέμα που παρουσιαζόταν τόρα μπρός στό μάτια τών ψαράδων και τών γυναικών ήταν φοβερό. Είκοσι φορές ή βάρκα τού Ύδόν κινδύνεψε να κατασυντριβή άπάνω στους βράχους.

‘Ο Ύδόν όμως δέν έχανε τού θάρρος του, αλλά πάλευε σάν άληθινό στοιχείο με τήν τυφλή μανία της θάλασσας. ‘Οι χρωμαίοι του τόν παρακολουούσαν από τήν άκτι με άγωνία.

‘Επί τέλους κατάβησε να φτάση στό μέρος δπου ό Κερδέκ πάλευε με τά κύματα, παγωμένους, χτυπημένους πάνω στους βράχους, γεμάτους αίματα, με τήν ψυχή στό δόντια. ‘Ο Ύδόν τόν άπαίσε άμέσως με τά στιβαρά του χέρια και τόν έκάλεσε μέσα στη βάρκα του.

‘Ο Κερδέκ λιποθύμησε άμέσως. Σέ λίγο όμως συνήθε. ‘Ανοιξε τά μάτια του, κίτταξε τόν σωτήρα του και τού έιπε με φωνή άδύνατη :

— ‘Α ! Σ’ ευχαριστώ, Ύδόν... Σ’ ευχαριστώ !... Μ’ έσωσε από τού θάνατο...

— Καλά, καλά ! Έκανε ό Ύδόν χαμόγελο. ‘Ανθρώποι είμαστε και πρέπει να βοηθιόμαστε άναμεσαξύ μας...

Κι’ έξακολουούσε να καλέη με τού κύματα. Στο μεταξύ έγρασε άπό τήν παραλία κι’ άλλη βάρκα. ‘Ετσι μπόρεσαν κι’ έγρασαν στη στεριά. ‘Ο Ύδόν βοήθησε τόν Κερδέκ να βγη έξω, τούδωσε ύστερα τού χέρι και τούπε με άπλόητα :

— Θυμήσου να πής στην Κλαυδία ότι δέν δέχομαι τήν πρότασή της... Και, γρηγορός σάν άστραπή, πριν προφτάσουν ό άλλοι να τόν έμπούσουν, ρίχτηκε μέσα στη θάλασσα !...

‘Η φιλοτιμία του δέν τού επέτρεπε να δεχτεί τή θυσία της κόρης, αλλά κι’ ή καρδιά του δέν τόν άφηνε να ζήση χωρίς αήτην...

ΛΟΥ'ΙΣ ΒΡΙΣΑΚ

Καταγόταν κι’ αυτή από οικογένεια ψαράδων...

